

стадії формування її правової системи. Я згідна із науковцями, які підтримують першу точку зору, у тому, що найбільше спільних рис Україна має із романо-германською правовою сім'єю, але це не означає, що у процесі формування вона приєднається до цієї сім'ї. Це звичайно і не означає протилежного, але у процесі розвитку можливе як приєднання до романо-германської правової сім'ї, так і взагалі формування власної, чи запозичення якихось визначальних аспектів із декількох правових систем. Тому це питання часу, яке потребує подальшого розгортання, вивчення і удосконалення, а також нових підходів розгляду.

Список використаних джерел:

1. Погоріло В. Правова система України – стан та перспективи розвитку / В. Погоріло, М.Малишко // Віче. – 1993. – вересень. – С. 25.
2. Опришков В.Ф. Систематизація законодавства України – новий стан його вдосконалення / В.Ф. Опришков // Віче. – 1999. – листопад. – С. 87.
3. Давид Р. Основные правовые системы современности / Р. Давид. Пер. с франц. – М.: Международные отношения, 1999. – 400 с.
4. Синюков В.Н. Российская правовая система / В.Н. Синюков. – М., 1994. – 398 с.

Курсант 109 групи Навчально-наукового інституту №1 Національної академії внутрішніх справ;

Світловський Филип Едурдович¹

ІДЕАЛЬНА ФЬЮЧЕРМОДЕЛЬ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ СУСПІЛЬСТВА

Що саме потрібно розуміти під поняттям – політична система – це впорядкована, складна, багатогранна система державних і недержавних стосунків соціальних (суспільних та політичних) інститутів, що виконують певні політичні функції.

Є три основні чинники, що впливають на становлення політичної системи:

Перше – національна свідомість – сукупність соціальних, економічних, політичних, моральних, етичних, філософських, релігійних поглядів, норм поведінки, звичаїв і традицій, ціннісних орієнтацій та ідеалів, в яких виявляються особливості життєдіяльності націй та етносів.

Друге – законослухняність – здатність, спроможність людини (особистості) поважно, шанобливо ставитися до існуючих рішень, настанов, відповідних імперативів влади, дотримуватися їх, визнавати й шанувати суспільні авторитети, виконувати свої громадянські, суспільні обов'язки.

Третє – менталітет (від лат. mental – розум, розумовий) – система переконань, уявлень і поглядів індивіда або суспільної групи, відтворення сукупного досвіду попередніх поколінь.

Кожен громадянин повинен розуміти, що він є невід'ємною частиною політичної системи. Всі громадяни без виключення є безпосередніми учасниками соціальних інститутів. Маленькою деталлю у великому механізмі, забравши, яку він потребуватиме заміни, або і взагалі повного перезавантаження. Не можна однозначно наголошувати на першочерговості одного окремого елементу. Всі частини механізму є однаково важливі. Але є і ті без яких механізм, тобто у нашому випадку система, різко припинить своє існування, або ж безповоротно погіршиться.

Розуміючи свою значущу роль, службові особи (верхівка) й середній прошарок соціальних інститутів використовують своє професійне становище не за призначенням. І ось тоді починається так звана криза політичної системи. Коли свідомий середній клас суспільства, дивлячись на несправедливість, нерівність прав і свобод людини,

¹ Науковий керівник: Сербіна Н.О.

дискримінацію, починають і собі аби як забезпечувати своїми обов'язками потреби інститутів в цілому. Адже зникає ідея, ентузіазм та жага до якісної праці.

На прикладі історичних подій в Україні, за часів СРСР, коли у людей був відсутній сенс вирощувати свою власну культуру, та займатися приватним фермерством, бо це була марна робота. Все одно їх продукцію б присвоїли за безцінь. Тоді знярядь праці були застарілими (бо ні в кого не виникало бажання модернізувати та винаходити), а потрібні тони сировини забезпечувалися лише екстенсивним шляхом розвитку. При таких обставинах прагнення до ідеалу є ніщо інше, як утопія і безрезультатна самопожертва.

З цього випливає, що кожен учасник системи є однаково важливим. Адже так звана еліта на стільки, ж залежить від робочого класу, як і він від неї.

Якщо кожен буде відноситись до покладених на нього обов'язків, відповідально та з взаємоповагою – це стане еталоном поведінки в суспільстві.

Отже, єдиний спосіб змінити політичну систему на краще, це змінити політичної влади, на тих у кого сформована правильна національна свідомість, гарний менталітет і самопожертва в ім'я загального благополуччя. Адже лише чітким прикладом закононаслідування та слухняності «зверху до низу» можна отримати хороший результат.

Сучасна концепція державотворення «ідеальної держави».

Охарактеризуємо популярні концепції держави та їх кращі риси для поєднання в одне ціле та формування чогось середнього та більш сучасного.

1. Державний соціалізм – має різні значення, але, як правило, описується як економічна система з обмеженим числом соціалістичних характеристик, у тому числі державна власність в основних галузях промисловості, заходи щодо виправлення становища в інтересах робітничого класу, і поступовий процес розвитку соціалізму через державну політику. Крім того, він використовується для класифікації будь-якого різноманіття соціалістичної філософії та ідеології, яка закликає до власності на засоби виробництва державним апаратом, або як перехідний етап між капіталізмом і соціалізмом, або як кінцева мета сама по собі.

2. Анархія (з дав.-гр. ἀναρχία – відсутність влади). Термін «анархія» зазвичай використовується для позначення понять «не мати ніякого уряду» або «бути без уряду».

3. Демократія, народовладдя – політичний режим, за якого єдиним легітимним джерелом влади в державі визнається її народ. При цьому управління державою здійснюється народом, безпосередньо (пряма демократія), або опосередковано через обраних представників (представницька демократія).

Звісно за соціалістичного режиму політична система є найкращою. Але не ідеальною. Політична система є ідеальною, тільки у разі, якщо всі 100% громадян правильно її реалізують. І тому вони повинні бути на пряму зацікавлені у гарній системі. Тобто громадянин повинен розуміти, що саме на нього покладене майбутнє його і його дітей, саме від його рішення залежатиме доля держави. У такому разі народ повинен бути рівний у своїх правах і не на долю секунди не забувати про свої обов'язки. Повинна бути повна відсутність класових та соціальних розшарувань. Тепер високопосадовці лише надають послуги громадянам, постійно реформуючи систему і не мають жодних привілеїв. Це є ідеальні умови для формування системи якій не буде рівних.

До прикладу:

1. із «соціалізму» ми беремо деякі риси:

а) усі основні галузі в руках держави;

б) виправлення становища в інтересах основи будь-якої держави – робітничого класу;

в) злиття капіталізму і соціалізму;

2. із «анархії» ми беремо наступні риси:

а) пряме волевиявлення шляхом референдуму, основне джерело забезпечення влади в країні;

б) відсутність глави держави і уряду;

3. із «демократії» наступні:

а) основним джерелом влади є народ;

На виході маємо державу в якій всі рішення вносить і затверджує безпосередньо народ, шляхом референдуму (для тих хто вважає це утопією поясню, чи не у кожного громадянина є потужний електронний смарт носій (смартфон), до нього пишеться програма з назвою «РЕФЕРЕНДУМ», і кожна людина за номером своєї ID-картки та спеціального паролю, може здійснювати волевиявлення зі свого аканту у режимі он-лайн у 24 годинний термін після опублікування законопроекту. До того ж має змогу вносити правки у законопроекти, винесенням їх на голосування, та вносити свої. Глава держави відсутній, його заміняє так званий адміністратор і представник держави, що одночасно є головою виконавчого органу. Головним принципом є те що, державна влада спирається не на легальний примус, а на заохочення й інтерес самого народу здійснювати політику.

В такій державі поліція потрібна лише для превентивних заходів за для не допущення кримінальних злочинів, підтримання правопорядку та для проведення досудового розслідування. Органи примусу діють лише на гуманних, загальнозстановлених у світі правах і свободах людини та світового права - це чи не єдине, що не може реформувати чи змінити народ (це буде зроблено задля недопущення перетворення країни в складну злочинну організацію). Відсутність чіткої ієрархії може призвести до хаосу у разі надзвичайних ситуацій. Тому в разі введення за необхідності адміністратором надзвичайного стану «режим держави на певний час стає авторитарним, задля подолання кризи».

Політична система це чіткий механізм по забезпеченню життєдіяльності тих, хто трудиться на інших. Не можна просто так взяти і сказати: «Ось я поза системою, відрікаюся від неї» , адже якою вона не є хорошою чи поганою, лише завдяки її реалізації ми маємо освіту для своїх дітей, їжу у потрібній і достатній кількості, кошти до існування моральні і релігійні і культурні блага.

Є чіткий розподіл повноважень і обов'язків між її членами, що дозволяє мати вільний час на відпочинок, дозвілля і таке інше. Уявіть лише на секунду що буде, якщо пекарі хліба не вийдуть на роботу, поліція відмовиться виконувати свої функції. А ті, хто працюють на АЕС взагалі почнуть підривати енергоблоки... Важко лише собі уявити собі наслідки розпаду системи.

Отже, життя в системі по суті – це, коли людина виконує покладені на неї обов'язки по забезпеченню інститутів, а взамін отримує кошти до існування.

Життя у системі напевне найбільше досягнення еволюції.

Список використаних джерел

1. Паламарчук В. М., Литвиненко О. В., Янішевський С. О. Трансформація демократії та пошук стратегії суспільно-політичного розвитку України: Монографія. (Серія «Стратегія політики і політичний аналіз»). — Вип. 7. — К., 2003. — 120 с.
2. Ващенко К.О., Корнієнко В.О. Політологія для вчителя : Підручник. – К., 2010.-256 с.
3. Політичні системи світу: кредитно-модульний курс: Навчальний посібник. - К., Центр учбової літератури, 2013. — 218 с.

Курсант 104 групи навчально-наукового інституту № 3 Національна академія внутрішніх справ.